

KRÓNIKA

FODOR ISTVÁN 80 éves

Alig lehet elhinni, hogy FODOR ISTVÁN már nyolcvan éves. Élénk szellemisége, kedves személyisége, gyors járása, mosolygós tekintete alapján jóval fiatalabbnak látszik. Szegeden született, Kunszentmiklóson járt gimnáziumba és Debrecenben járt egyetemre. 1961-ben szerzett történelem-földrajz szakos tanári diplomát, és demonstrátorként a Debreceni Egyetem Meteorológiai Intézetében dolgozott. Már ekkor a meteorológia és a barlangok klímája érdekelt. A mecseki karsztvidéket és barlangjait szerette volna tanulmányozni, ezért Komlón vállalt gimnáziumi tanári állást. 1966 óta Pécsen dolgozik, az MTA Dunántúli Tudományos Intézetben. Itt teljesedett ki kutatói pályája, itt vált hazai és nemzetközi szinten is jelentős kutatóvá. Közben kutatási területe is kiszélesedett a környezetvédelem, az urbanisztika, a Dél-Dunántúl regionális fejlesztési lehetőségei és a fenntartható fejlődés vizsgálatának tematikájával. Számos cikke és könyve jelent meg magyar és idegen nyelven. Az éghajlatlanhoz és környezetvédelemhez kapcsolódó témában írt kandidátusi értekezését 1976-ban védte meg, majd *Környezetvédelem és regionalitás Magyarországon* című értekezésével 2003-ban az MTA doktora lett.

Már az 1970-es évek elején meghívták az akkori Pécsi Pedagógiai Főiskolára óraadóként. Később jelentős szerepe volt a Janus Pannonius Tudományegyetem Természettudományi Karának létrehozásakor: kialakította a környezet-földrajzi és meteorológiai szakirányú képzést és megbízást kapott az azonos nevű tanszék vezetésére. Legendásan jó oktató. Lebilincselő előadásait szívesen látogatták a hallgatók, ember-séges és igazságos vizsgáztatónak tartották. Ma is megtekinthető a világhálón „Az én professzorom” programban, hogy a hallgatók maximális ponttal jutalmazták oktatói tevékenységét. Kiváló tudományos és oktatói munkáján túl évtizedek óta kiemelkedő tudományos szervezői tevékenységet is folytat mind a mai napig. Ezt a munkát a Magyar Tudományos Akadémia

Pécsi Akadémiai Bizottsága (PAB) keretében az 1970-es évek elején kezdte el az akkor megalakult Környezetvédelmi és Urbanisztikai Szakbizottság titkáráként. Olyan legendás személyekkel dolgozott együtt, mint HORVÁTH ADOLF OLIVÉR, nemzetközi hírű ciszterci botanikus és DÉNESI ÖDÖN Ybl-díjas építész, aki a szakbizottság elnöke volt és az urbanisztikai programokat szervezte, míg FODOR professzor a természet- és környezetvédelmi rendezvényeket. Munkájuknak külön jelentőséget adott az, hogy felhívták a figyelmet az akkor az egész Dél-Dunántúl légtérét súlyosan szennyező Pécsi Hőerőmű működésének következményeire. DÉNESI ÖDÖN nyugdíjba vonulása óta az 1980-as évek elejétől ezt a szakbizottságot (jelenleg Föld- és Környezettudományi Szakbizottság néven) FODOR ISTVÁN vezeti mind a mai napig. Csak a köszönet és megbecsülés hangján méltathatjuk ezt a több évtizedes tevékenységet! Az Akadémiai Bizottság keretében számos kongresszust szervezett, többek között a Budapesten megrendezett első World Science Forum pécsi szatellit konferenciáját (A környezetvédelem regionális fejlesztésének főbb kérdései, 1999), az Érintkező kultúrák, kisebbségi értékek című konferenciát (2001), a Fenntartható fejlődés környezetvédelmi összefüggései című konferenciát (2008), a Perspectives of the Danube Region konferenciát (2015), és az elmúlt évben az egészség- és környezetvédelemmel kapcsolatos kongresszust. Az általa vezetett Szakbizottság pedig több könyvet is megjelentetett a Kárpát-medence környezetvédelméről angol nyelven. Kapcsolatteremtő képessége és kiváló tudományos tevékenysége alapján 1996-ban felkérték, hogy a Bizottság munkáját tudományos titkárként segítse. Ezt a tisztséget – néhány éves megszakítással, amikor a PAB egyik alelnöke volt 2008–2011 között – a mai napig betölti. Így hat elnök tevékenységét segítette. Ez már történelmi távlat: nála jobban senki sem ismeri folytonosságában a Bizottság történetét, szerkezetét. És

mivel családja a Délvidékről származik, nem véletlen az a szakmai érzékenység és segítőkészség sem, amit a külhoni magyar tudományosság iránt érez. Ezért már a korábbi elnökök is felkérték, hogy a Bizottság tevékenységén belül a Kárpát-medence és a magyar tudományosság kapcsolatrendszerét gondolja. Ma is ez az egyik meghatározó feladata, amit lelkesen és kiválóan végez; már most szervezi a külhoni magyar kutatók részvételével tervezett jövő évi akadémiai kongresszust is.

Szerteágazó tudányszervezői, oktatói tevékenysége alapján méltán vallja magáénak a Pécsi Akadémiai Bizottság, a Pécsi Tudományegyetem, sok szakmai szervezet, ám biztosan nem túlzás azt állítani, hogy FODOR ISTVÁN elsősorban a Dunántúli Tudományos Intézet (Osztály) örökmozgó, örökifjú kutatója. Határozott kutatói karaktere és témája az intézet tudományos profiljának alapvető fontosságú eleme. Már jócskán a fenntarthatóság divatfogalmának elterjedése előtt a környezetvédelem, a természeti környezet és a területi fejlődés közötti összefüggések elemzésére fordította energiáit az Intézet térben és tudományterületileg is egyre szélesedő spektrumot átfogó kutatási programjaiban. Már említett tudányszervezői eredményeinek köszönhetően nemcsak hozzájárult saját tudásával, eredményeivel a közös kutatások teljesítéséhez, hanem maga irányított sok hazai és nemzetközi programot, szerkesztette az Intézet környezetvédelmi sorozatát, amelyek a hagyományos természetföldrajzi kereteken túllépve éppen az interdiszciplináris komplexitás és a területi szempontok következetes integrálása miatt voltak újszerűek. Friss szelleme, nyitottsága révén az általa vagy külföldi kollégákkal együtt

szerkesztett magyar, orosz, angol nyelvű munkák új meg új dimenziókat nyitottak a fenntarthatóság egyre bonyolultabb kérdéskörében. Munkái a klasszikus természetföldrajzi, természetvédelmi, barlangklimatológiai elemzéseket követően a környezetgazdálkodás, környezetterhelés, környezeti ipar, környezetpolitika, környezeti kultúra, vidékfejlesztés, turizmus területére is kitékintettek. Munkásságban igazi regionalista, aki a Dél-Dunántúltól, a Duna völgye, sok magyar régió, illetve a Kárpát-medence térségéről a fenntarthatóság témakörében számos tudományos eredményt tud felmutatni. Legfontosabb monográfiája a „Környezetvédelem és regionalitás Magyarországon” címet viseli, amelynek bevezetésében így fogalmaz: „A környezetvédelem és a regionális fejlődés kölcsönhatása ugyanis egy időben korlátozó és serkentő tényezőt is jelent.” És valóban, munkássága mindkét oldalról számtalan tényező megértéséhez, korlátozásához és serkentéséhez járult hozzá, belátva, felismerve sok-sok nem környezeti, természeti, hanem gazdasági, társadalmi, kulturális, regionális tényező jelentőségét.

A töbttucatnyi projekt, konferencia, sok-sok szervezési, vezetési feladat, oktatás, a fiatalok istápolása, a külföldi utak, a vélhetően sok átvirrasztott éjszaka ellenére mégsem fáradt el, sosem ideges, mindig optimista, mindig mosolygós, az újabb kihívásokra, kérésekre mindig igent mond, csak nagyon ritkán nemet. Emellett tökéletes férj, apa és sokszoros nagypapa. Hogy ezt egyszerre mind hogyan tudja megvalósítani, valódi rejtély!

Az ünnepeltnek ezúton kívánunk jó egészséget, további sok örömet a tudományos életben és családjá körében! Isten éltesse sokáig!

LÉNÁRD LÁSZLÓ – PÁLNÉ KOVÁCS ILONA

DÖVÉNYI ZOLTÁN 70 éves

DÖVÉNYI ZOLTÁN, a Pécsi Tudományegyetem geográfus professzora 2018 novemberében tölti be a 70. életévét. Ilyenkor szokás visszatekinteni az elmúlt évtizedekre és mérlegre tenni az ünnepelt szakmai pályafutását, elért eredményeit. E sorok ebben a szellemben születtek.

DÖVÉNYI ZOLTÁN Balatonbogláron született 1948-ban. Az ünnepelt a Csurgón elvégzett középiskolát követően a debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetemen szerzett történelem – földrajz szakos középiskolai tanári diplomát. Az MTA Földrajztudományi Kutatóintézet Alföldi Csoportjában, Békéscsabán TÓTH JÓZSEF írá-

nyításával tudományos munkatársként kezdett el kutatni és 1974-ben kapott egyetemi doktori címet. 1979-től aspiráns volt a hallei Martin Luther Egyetemen. Németországi kutatói tevékenységét – az NDK és Magyarország kisvárosainak összehasonlító vizsgálatát – a kandidátusi fokozat megszerzésével zárta 1984-ben. 1988-tól Humboldt-ösztöndíjas volt a müncheni Ludwig-Maximillian Egyetemen. 1991-től az MTA Földrajztudományi Kutatóintézet Gazdaság- és Társadalomföldrajzi Osztályának vezetőjeként tevékenykedett. 1993-ban Heidelbergben három hónapot töltött az egyetem Földrajzi Intézetében.

1996-ban Humboldt-ösztöndíjasként a lipcei Institut für Länderkunde vendégkutatója volt. 2003-ban akadémiai doktori fokozatot szerzett a munkanéküliség és foglalkoztatottság német–magyar területi dimenzióit taglaló disszertációjával. 1997-től 2012-ig a Földrajztudományi Kutatóintézet tudományos igazgató-helyetteseként dolgozott. Oktatási tevékenysége, bár több hazai felsőoktatási intézményt is érintett, ugyanakkor leginkább Pécshez kötődik. 1991-től a Janus Pannonius Tudományegyetem címzetes egyetemi docense, ahol 1995-ben habilitált. 1999-től a JPTE, 2000-től a PTE Földrajzi Intézet egyetemi tanára, 2004-ben az intézet tudományos igazgatóhelyettese, 2005 és 2010 között igazgatója volt. 2010-et követően a Pécsi Tudományegyetem Földtudományok Doktoriskolájának vezetője, ahol működése elmúlt másfél évtizedében majd hetvenen védtek meg sikerrel tudományos értekezésüket, míg ő közvetlenül hét doktorandusz munkáját segítette a fokozatszerzésig.

Kevés geográfusnak adatik meg, hogy egy ilyen nagyívű tudományos pályát fusson be. Az MTA köztestületi adatárában a jelen kötet szerkesztésének időszakában a Társadalomföldrajzi Tudományos Bizottságban 175 név szerepel, akik közül 13-an az MTA doktorai, hárman az MTA rendes tagjai, egy fő pedig levelező tag. Az előremenetelt a tudományos eredmények, a publikációk száma és minősége, valamint az összegyűjtött citációk száma és a tudományos közéleti elismerés határozza meg. Áttekintve a nyilvános tudományos adatbázisokat és az professzor úr szakmai életrajzát egyikből sincsen hiány. DÖVÉNYI ZOLTÁN az eddigi pályafutása során majdnem háromszáz tanulmányt közölt, ebből egy monográfia volt, 14 könyvet szerkesztett,

67 folyóiratcikket írt, amelyekre 1300-at meghaladó számú hivatkozást dokumentál a Magyar Tudományos Művek Tára. Számos tudományos jellegű választott tisztséget töltött, illetve tölt be. 2005-től 2011-ig az MTA Földtudományok Osztálya Komplex Tudományos Bizottságának, jelenleg a Társadalomföldrajzi Tudományos bizottságának elnöke, az MTA Doktori Tanácsának a tagja. Kötünetetése közül ki kell emelnünk azt, hogy a Pécsi Tudományegyetem Földrajzi Intézetének senior Prinz-díjasa, valamint a Magyar Érdemrend Tisztikereszt polgári tagozatának kitüntetését is elnyerte.

Az intézményi hagyomány nem csupán a számszerű eredményeket tartja számon, hanem a személyiség lenyomatait is, a szokásokat és a jellemző tárgyakat egyaránt. A pécsi professzorok közül Prinz-zel összekapcsolódott foteleje és pipája, Tóth Józsefnek legendássá vált a bőrmellénye, amit kacagáynak hívott. DÖVÉNYI ZOLTÁN professzort arról lehet már messziről felismerni a pécsi vasúti pályaudvaron, hogy forró napokon, amikor a tömeg leszáll az Intercity-ről, ő az egyetlen, akin rajta van a sötét öltönyzakó és az egyetemi címeres nyakkendő, valamint a bebújós fekete cipő. Egy másik vele összenőtt tárgy a homokóra, amellyel a vizsgán teszi a hallgatók számára beláthatóvá a vizsgáztatás időtartamát. Sötét öltönyös, fehér szakállas alakja a kiszámíthatóságot és megbízhatóságot szimbolizálja az egyetemen. Emeritus professzorként még évekig velünk dolgozik tovább.

A kerek évforduló alkalmából boldog születésnapot és további, nyugalomban végzett tudományos munkát, valamint újabb szerzői örömeiket kívánunk!

PAP NORBERT

KERTÉSZ ÁDÁM 70 éves

KERTÉSZ ÁDÁM 1948. augusztus 28-án született Budapesten. Az Eötvös Lóránd Tudományegyetemen 1972-ben végezte el a földrajz-matematika szakot és három évvel később ugyancsak itt szerzett egyetemi doktori címet. Az 1980-as években Gödöllőn az Agrártudományi Egyetemen talajmérnöki szakon gyarapította ismereteit, majd 1986-ban kandidátusi fokozatot (CSc), 1993-ban DSc fokozatot szerzett, 1996-ban pedig habilitált.

Tudományos életpályája szorosan kapcsolódik a Magyar Tudományos Akadémia Csillagá-

szati és Földtudományi Kutatóközpont Földrajztudományi Intézetéhez, ahol 1972-ben kezdett tudományos segédmunkatársként dolgozni, később tudományos munkatárs volt, majd csoport- és osztályvezetővé lépett elő. Napjainkban pedig kutatóprofesszor emeritus. Kutatói munkássága mellett a felsőoktatásban is jelentős szerepet játszik, hiszen 1991-től ELTE Alkalmazott Földrajzi Tanszékcsoport tanszékvezetői posztját töltötte be, 2010-től pedig az Eszterházy Károly Főiskolán (ma Eszterházy Károly Egyetem) a geográfus mesterképzés egyik oszlopos tagja. Több

doktori iskola aktív és sikeres szereplője, amelyet őt, eddig már abszolutóriumot szerzett hallgatója is bizonyít.

Több külföldi intézményben dolgozott vendégkutatóként, illetve vendégprofesszorként, így 1979-1980 és 1986-1987 között az Universitt Trier Humboldt-sztndjsa és kutatója, 1991-ben pedig az Universit Paris oktatoja volt.

Kutatásai a természetföldrajz igen széles spektrumát lefedik, hiszen már az 1970-es évektől foglalkozik a talajerózióval és talajvdelemmel, a mezőgazdasági eredetű környezetszennyezéssel, illetve a tjdegradcival. Hazánkban úttörőként alkalmazott távérzékelési módszereket, illetve földrajzi informcios rendszereket a tjrtkelsben. Fontos kutatási területe a mezőgazdasági potenciál elemzés, illetve a klmavltos hatásainak vizsgálata. Jelenleg is recens természetföldrajzi folyamatokkal és táj kutatss foglalkozik.

Számos hazai és nemzetközi projekt menedzsere és résztvevője volt (pl. EU 4. s 6. keretprogramjba tartozó kutatási-fejlesztési projektek). Olyan jelentős, nemzetközi egytmkdssel végrehajtott kutatási projektek résztvevője, mint a MEDALUS II s III. (Mediterranean Desertification and Land Use Project), a SOWAP (Soil and Surface Water Protection Using Conservation Tillage in Northern and Central Europe). A BORASSUS és a MARGINS programokban alkalmazott mezőgazdasági kutatásokban vett részt.

Számtalan hazai és nemzetközi kongresszus és konferencia résztvevője, valamint szervező

zője. Tudomnszervezsi teveknysege párját ritkító, az elmúlt 30 évben hosszabb időszakon t töltötte be az International Geography Union Magyar Nemzeti Bizottság titkári és elnöki pozícióját. Hosszú évek óta alelnöke, illetve tagja az European Society for Soil Conservation Végrehajtó Bizottságának.

Publikációs teveknysege rendkívül sokszínű, a számtalan folyóiratcikk, könyvfejezet és konferencia kiadvány több mint fele idegen nyelven jelent meg. Munkáinak idézettsége és kumulált impakt faktora kiemelkedően magas.

Munkásságát számos alkalommal elismertk, gy 1998 -2001 között Széchenyi Professzori sztndjban részesült, 2004-ben birtokosa lett a „The award of the 'Gerold Richter Prize'”-nak (European Society for Soil Conservation), mg 2011-ben megkapta a Magyar Köztársasági rdemrend (polgári tagozat) lovagkeresztjét.

Ezúton köszönjük KERTÉSZ ÁDÁM sok évtizedes ttr munkáját, amellyel nagyon hozzájárult a hazai földrajz megjtshoz. Szeretnénk még nagyon sokáig támaszkodni arra a tudsra és tapasztalatokra, amely oktatoi és kutatoi munkáját áthatja. Szeretnénk továbbra is meghallgatni és követni tanácsait és javaslatait, amelyekre ma talán nagyobb szükségünk van, mint brmikor korábban! Mindeközben pedig szeretnénk élvezni utánozhatatlan stílusodat és humorodat! Az Eszterházy Károly Egyetem Földrajz- s Környezettudományi Intézetének munkatársai, valamint az egész geográfus társadalom nevében boldog születésnapot kívánunk!

PATKÓS CSABA

KARL RUPPERT (1926–2017)

2017. március 29-n, életének 91. vben elhunyt KARL RUPPERT, a német társadalomföldrajz hazánkban is jól ismert kiemelkedő kpvselje, a szociálgeográfia müncheni iskolájának emblemikus alakja. Halálával a német nyelvterület társadalomföldrajza II. vilghbornl után indult nagy generációjának utolsó tagja szállt a srba.

KARL RUPPERT 1926-ban született a hesseni Offenbachban, s kortársaival együtt mg éppen bekapcsolódhatott a II. világháború vgjtkba: 1944-ben, 18 évesen behívták a Wehrmacht kötelékébe. A háború végén Olaszországban esett amerikai fogságába, ahonnan viszonylag hamar, 1945 szn szabadult, és 1946-ban már meg is kezdte tanulmányait a szülővárosa szomszédságában fekvő Frankfurt am Main patinás

egyetemén. Kezdetben még inkább a természet-tudományok érdekelték, mivel a földrajz mellett matematikát és fizikát tanult. Egy találkozás azonban hamar a földrajz felé fordította a figyelmét: oktatoi között ugyanis ott volt WOLFGANG HARTKE, aki egész további pályafutását igen jelentős mértékben befolyásolta. Az egyetemen demonstrátor lett mellette, s természetesen nála írta *Az emberi teveknysg szerepe a kultúrterületek fenntartásában Hessen Rajna menti részén* című diplomamunkáját, ami már egyértelműen társadalomföldrajzi témájú. Amikor WOLFGANG HARTKE 1952-ben átment a Müncheni Műszaki Egyetemre, vele ment KARL RUPPERT is, és ott kezdődött tudományos pályafutásának gyors felívelése. 1959-ben, 33 évesen habilitált *A szl és követő kultúráinak jelentősége az agrrtr-*

ségek szociálgeográfiai differenciálódásában Bajorországban című dolgozatával, amely címevel is jelezte, hogy itt már szociálgeográfáról van szó. Néhány évvel később, 1964-ben adódott egy nagy lehetősége tudományos karrierje kiteljesítésére, amikor elnyerte a gazdaságföldrajzi tanszék vezetését a másik müncheni egyetemen, a Ludwig-Maximilians-Universität (LMU). Egy évvel később már egyetemi tanári kinevezést kapott, s 1991-ben történt nyugállományba vonulásáig – bár hívták máshová is – már végig ott tevékenykedett. Ez egyben azt is jelentette, hogy a (nyugat)német földön az 1940-es évek végétől kibontakozó szociálgeográfia leginkább virágzó irányzata, az ún. müncheni iskola mindkét nagy müncheni egyetemen megvetette a lábát. A két vezető tudós jól ki is egészítette egymást: Hartke inkább a konkrét kutatásokban, az új szociálgeográfiai témák feltárásában jeleskedett, míg RUPPERT a szociálgeográfia koncepcionális részének kidolgozásában alkotott maradandót. Ezt elsősorban két – már tanítványaival írt – munkája jelzi, mégpedig egy 1968-as tanulmány a szociálgeográfia koncepciójáról, majd pedig az 1977-ben publikált könyv a szociálgeográfiáról.

Ruppert azonban nem volt szobatudós – ahogy a német mondja: „Schreibtschgeograph” –, messteréhez hasonlóan ő is kedvét lelta a terepi kutatásokban. Kezdő kutatóként elsősorban az agrártérsegekkel foglalkozott, főleg az agrártáj átalakulási folyamatai álltak érdeklődése homlokterében. Így jelentős eredményei voltak a Hartke által megalkotott indikátor, a „Sozialbrache” dél-németországi vizsgálatában is. Ezen kívül a német geográfusok táborában az elsők között figyelt fel az idegenfoglalomra, mint földrajzi problémára. Őt azonban nem a klasszikus turizmusföldrajz érdekelte, hanem az idegenfoglalom szociálgeográfiai vonatkozásait igyekezett feltárni. Így jutott el a csoportok szabadidős magatartásának problémaköréhez. Ennek keretében elméletileg is jelentős felismerései voltak a „távolság” szociálgeográfiai értelmezésével kapcsolatban, különösen a csoportspecifikus akcióter vonatkozásában. Jelentős érdeme volt a Hartke- és Bobek-féle, eléggé elméleti jellegű szociálgeográfia továbbfejlesztése a gyakorlati, elsősorban területfejlesztési problémák megoldása irányába. Ez az ún. alkalmazott szociálgeográfia lényegesen kibővítette a tudományterület mozgásterét, s lehetővé tette nagyobb méretű területek szociálgeográfiai szemléltető vizsgálatát. Az irányzatnak a leginkább ismert szakmai eredménye a munka-

társaival együtt összeállított impozáns kötet Bajorországról (1987).

A tudomány eredményes művelése mellett kitűnő tudományos vezető is volt. 1964-ben, 38 évesen vehette át egy viszonylag szerény tanszék vezetését az LMU-n, amit idővel egy méreteiben és felszereltségében is jelentős intézettel fejlesztett, s ezt vezette nyugállományba vonulásáig. Ez a háttér tette lehetővé, hogy legtehetségesebb tanítványait maga mellé vehette intézetében és elindíthatta őket felfelé ívelő pályájukon. Tudományos közéleti szerepvállalása azonban jelentősen túlnyúlt egyeteme határain. Ezen a területen mindenképpen ki kell emelni, hogy rendes tagja, 1979–1982 között pedig alelnöke volt a hannoveri székhelyű patinás Akademie für Raumforschung und Landesplanung nevű tudományos testületnek. Szűkebb hazájában, Bajorországban is számos szakmai testület munkájában vett részt. Kiemelendő, hogy egyik oszlopos tagja volt a Münchenben működő Délkelet-Európa Társaságnak. Az ebben való részvétele nem egy formális dolog volt, mivel azon (nyugat) német geográfusok közé tartozott, akik nagyon korán felvették a kapcsolatot a vasfüggönyön túli országok földrajzosaival. Ennek keretében rendszeresen szervezett hallgatónak teregyakorlatokat ezekbe az országokba annak érdekében, hogy saját szemükkel lássák az itteni világot. Sok „keleti” geográfussal személyes kontaktust is tartott, gyakran meghívta őket intézetébe is. Ennek is köszönhetően jelentős szerepe volt abban, hogy a szociálgeográfia gyökeret vert a magyar társadalomföldrajzban is. Még az 1970-es évek elején LETTRICH EDIT több hónapot dolgozhatott a Ruppert-intézetben, később pedig három tanulmánya meg is jelent az intézet periodikájában. E sorok írói is többször töltöttek hosszabb-rövidebb időt Münchenben, s lehettek előadói az ott szervezett konferenciáknak.

Tudományos teljesítményét számos szakmai kitüntetéssel ismerték el. Így díszdoktora volt az Augsburgi Egyetemnek, s megkapta az Osztrák Földrajzi Társaság legmagasabb kitüntetését, a Franz-von-Hauer-Medaille-t. De nem feledkeztek meg róla a német nyelvterületen kívül sem: tiszteleti tagja volt a Horvát és a Szlovén Földrajzi Társaságnak, s 2007-ben megkapta a Magyar Földrajzi Társaság legmagasabb elismerését, a Lóczy Lajos-érmet.

KARL RUPPERT halálával a magyar geográfia nem csak egy kiváló kollégát veszített el, hanem egy önzetlen támogatót és barátot is.

BERÉNYI ISTVÁN – DÖVÉNYI ZOLTÁN